శ్రీ కల్యాణీయం

– సింగీతం లక్ష్మీ కల్యాణి

విశేషమైన ఖ్యాతి గడించిన సినీదర్శకుడి భార్య ఐనప్పటికీ ,

సాధారణ గృహిణిగా ఎదుగుతూ

కుటుంబాన్ని అందంగా తీర్చిదిద్దుకున్న ఓ మహిళ స్ఫూర్తిదాయకమైన ఆత్మకథ..!!

(గత సంచిక తరువాయి)

ఒకరోజు ఒకావిడ "21వ వార్డు ఏదీ?" అంటూ వెతుక్కుంటూ వచ్చింది. ఏమి అనడిగితే "ఆ వార్డులో ఒక ఆడపిల్ల పుట్టిందట. చాలా అందంగా వుందిట" అని మనవడిని పిల్చుకుని వచ్చింది నా రూముకి.

"మా అమ్మాయి ఆడపిల్లని కోరుకుంటే మగపిల్లాడు పూట్టాడు మళ్ళీ" అందావిడ.

"నాక్కూడా మొదట ఆడపిల్ల. మగపిల్లవాడు అయితే బాగుంటుంది అనుకున్నాను. కానీ ఆడపిల్లే పుట్టింది" అన్నాను.

"మా పెద్ద పాప కూడా చెల్లెలే కావాలని అంటుండేది. దాని కోరిక నెరవేరింది" అన్నాను.

రోజూ పిల్లల డాక్టరు వచ్చి దాన్ని ముద్దు పెట్టుకుంటూ "చిన్న ముక్కే నీది" అని బుగ్గగిల్లి వెళ్ళేది. నాకు చాలా ఆనందం వేసేది. గుండ్రని ముఖం, నాలాగే వుండేది. అందరూ "చిన్న కల్యాణి" అనేవారు. కానీ క్రమేపి పోలిక మారి వాళ్ళ నాన్నగారి పోలిక తిరిగింది.

మా సుధ పుట్టిన టెలిగ్రాం చేరగానే మా వారు వెంటనే హైదరాబాదుకు వచ్చి తిన్నగా హాస్పటల్‌కి వచ్చేశారు. అక్కడే స్నానం చేసి, మా అమ్మ తెచ్చిన క్యారియర్ భోజనం ఆయన కూడా తిని, సాయంత్రం వరకు వుండి వెళ్ళారు ఇంటికి. రెండు రోజులు వుండి మద్రాసుకి బయలుదేరుదామని పెట్టె తీసుకుని తిన్నగా హాస్పటల్‌కి వచ్చారు. ఆయన వున్నంతకాలం ఆసుపత్రిలో శకుంతల వాళ్ళ నాన్నని వదలలేదు. ఇంట్లో ఆ రెండు రోజులు ఆయన పక్కనే పడుకునేదిట. సాధారణంగా వాళ్ళ నాన్నగారి దగ్గరే బాగా అలవాటు దానికి. ఆయన తిట్టరు, కొట్టరు, విసుక్కోరు. సహనం చాలా ఎక్కువ. పైగా పెళ్ళయిన ఐదేళ్ళకి పుట్టినదాయె. చాలా ముద్దుగా చూసేవారు. ఇక మధ్యాహ్నం పెట్టె తీసుకుని బయలుదేరుతూ మా సుధని దూరం నుంచి చూసి, అంటే ఆయన డైరెక్టుగా పాపలని తాకరు. ఇన్‌ఫెక్షన్ వస్తుందని. మా అమ్మకు, నాకు నామకరణానికి వస్తానని చెప్పి బయలుదేరారు. వెనకాలే మా శకుంతల కూడా వెళ్ళింది. మా అమ్మ దాన్ని వెనక్కి పిలుస్తూనే వుంది. "అహ! వద్దు. నాన్నతో నేను కూడా మద్రాసు వెళ్తా"నంటూ పరుగు లంకించుకుది. కానీ మా అమ్మ దాని వెనకాలే ఎలా పరిగెత్తగలదు? నా రూముకి హాస్పిటల్ గేటుకి చాలా దూరం. మా అమ్మ ఏం చేయలేక కొంచెం దూరం వెళుతోంది. గేటు దగ్గర మా వారు ఎందుకో వెనక్కి తిరిగి చూస్తే శకుంతల ఆయన్ని వెంబడిస్తోంది. షాక్ అయ్యారు. గబగబా దాన్ని తీసుకుని గదిలో వదిలి మరీ వెళ్ళిపోయారు. కొంతసేపు ఏడ్చి ఏడ్చి ఒక నర్సు పిలిచి మరిపింప చేస్తే వూరుకుంది.

మూడవ నెల రాగానే మా పాపకి సుధ అని నామకరణం చేసాము. ఆసుపత్రిలో వుంటుండగా మా పిన్ని వస్తుండేది. నేను, మా పిన్ని కలిసి ఆ పేరు నిశ్చయించుకున్నాము. ఆ విషయమే ఉత్తరం రాస్తే సరేనన్నారు. మా వారు నామకరణానికి వచ్చి మూడు, నాలుగురోజులుండి వెళ్ళిపోయారు. కొన్నాళ్ళ తరువాత మూడవ నెల నిండకుండా నేను మా సుధని ఎత్తుకుని మదరాసుకి వచ్చేసాము. అందరూ "ఇప్పుడు ఎలా వెళతావు చలిలో" అన్నారు. కాని ఐదు నెలలు అయ్యిందికదా! అని నేను సంక్రాంతి పండుగలు అవగానే మదరాసుకి వచ్చేసాను. మా నాన్నగారు శకుంతలని రాణీ అనేవారు కదా! అందుకు ఆ రాణి పేరు చేర్చి సుధారాణి అని నామకరణం చేశాము. కానీ పిలవడం సుధా అనే.

కె.వి.రెడ్డిగారిని కలుసుకుని వెళ్ళిన కర్నూలు నిర్మాతలు కె.వి.గారికి 'శ్రీకృష్ణసత్య' సినిమా వచ్చిందని తెలిసి, మళ్ళీ శంకరరెడ్డిని పిల్చుకుని మదరాసు వచ్చి వాళ్ళ మొదటి సినిమా మావారిని డైరెక్ట్ చెయ్యమని కోరారు. సినిమా హీరో మూగవాడైనందున బొంబాయి నుంచి సతీష్ అరోరా అనే అతన్ని పిలిపించారు. కాంచన హీరోయిన్. సినిమా పేరు "నీతి - నిజాయితీ". సూళ్ళూరుపేట నుంచి కె.వి.కృష్ణయ్యని తన అసిస్టెంట్‌గా పని చేయడానికి పిలిపించుకున్నారు.

సినిమా విడుదల అయిన తరువాత అన్ని పత్రికల్లో ప్రశంసలు చాలా బాగా వచ్చాయి. కొంతమంది క్లీన్‌గా వుంది నీట్‌గా వుందని అన్నారు. ఎప్పుడూ రెండు, మూడు రీళ్ళు చూసే చక్రపాణిగారు ఈ సినిమా ప్రింటుని అదేపనిగా తెప్పించుకుని, మొత్తం ఒకేదాటున చూసి చాలా మెచ్చుకున్నారు. బాపుగారు, రమణగారు ఈ సినిమా గురించి చాలా మందితో చెప్పారు. మా నాన్నగారయితే అన్ని పత్రికల్లో వచ్చిన ప్రశంసలను కత్తిరించి ఒక చిన్న పార్శిల్లో పోస్టు చేసారు. ఆయన సంతోషానికి అవధులు లేవు. అల్లుడు మొదటి సినిమాకి మంచి పేరు వచ్చిందని. కానీ బిజినెస్ పరంగా డబ్బులు రాలేదు. డిస్ట్రిబ్యూటర్లు శ్రీ ఫిలింస్ వాళ్ళు.

నవతా కృష్ణంరాజు గారని ఒక ప్రసిద్ధ నిర్మాత. చాలా ఏళ్ళ క్రితం స్వతంత్ర వార పత్రికలోని మావారు రాసిన వ్యాసాలు చదివి, మావారి గురించి విని, నీతీ నిజాయితీ రిలీజుకు ముందే ఆయన నిర్మాణంలో ఒక సినిమా డైరెక్ట్ చేయడానికి మా వారిని బుక్ చేసారు. తర్వాత రిలీజైన సినిమాయే 'జమిందారుగారమ్మాయి'. షవ్‌రోబ్ మోడీ సినిమా, శీష్‌మహల్ కథ ఆధారంగా కథ మలిచారు.

ఇంతలో మా వారు శ్రీరాజాజీగారు రాసిన FATAL CART అనే కథ చదివి చాలా ఇంప్రెస్ అయ్యారు. దాన్ని తమిళంలోకి ఆర్ట్ పిక్చరుగా తీయాలని కోరిక. కానీ రాజాజీగారికి సినిమాలంటే ఇష్టంలేదు. కానీ ఎలా పర్మిషన్ ఇస్తారు? కల్కి అనే తమిళ మ్యాగ్‌జైన్‌లో ఎడిటర్‌గా పనిచేస్తున్న యస్.వి.యస్.గారు ఎలాగో పరిచయం అయ్యారు. ఆయన రాజాజీ గారి సెక్రటరీ. ఆయన సహాయంతో రాజాజీగారితో మాట్లాడి ఆయన పర్మిషన్ లెటర్ తీసుకున్నారు. దాని తరువాత మా వారు లెటర్ ఫ్రేం కట్టించారు. ఇప్పటికింకా అది మా డ్రాయింగు రూములో గోడకి తగిలించి వుంది. రాజాజీగారు అన్నారట, "సినిమాలెందుకు ఇష్టంలేదు? చెడ్డ పిక్చర్లు ఇష్టం లేదంతే" ఆయనకి కొద్దిగా సుస్తీగా వున్నా కూడా అతి కష్టం మీద సంతకం పెట్టారట పర్మిషన్ లెటర్‌లో. అదే ఆయన ఆఖరి సంతకం. రాను రాను ఆయన సుస్తీ ఎక్కువై, వారం రోజులకే మరణించారు. ఒక వారం ఆలస్యమై వుంటే మా వారు ఆయన పర్మిషన్ మిస్ అయ్యేవారు. సినిమా తీసి వుండే వారే కాదు. ఇక చూడండి. రాజాజీ గారి కథ కనుక పత్రికల వాళ్ళు, ప్రెస్ వాళ్ళు ఎంతోమంది మా ఇంటి చుట్టూ తిరగడం మొదలు పెట్టారు. ఒకొక్కప్పుడు మా వారు ఇంట్లో లేనప్పుడు వచ్చి నన్ను ఏవేవో ప్రశ్నలు అడిగేవారు. కానీ నేనేం చెప్పగలను? పెద్ద సెన్సేషనల్ న్యూస్ అయ్యింది. పత్రికల వాళ్ళు అందరూ మా వారిని ప్రశ్నలతో ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసారు. పెద్ద గాలి దుమారంలా చెలరేగింది.

స్క్రిప్టు డిస్కషన్ జరగాలి. రాజాజీగారి కథ తమిళంలో అసలు పేరు "దిక్కేట్ర పార్వతి" అంటే "దిక్కులేని పార్వతి" అని అర్థం. దానికి కూడా కె.వి.కృష్ణయ్య పని చేసాడు. తమిళ అసిస్టెంట్స్ ఇద్దరు. ఒక్కరు కారైకూడి నారాయణన్ అసిస్టెంటు రాజశేఖరు, మరొకరు త్యాగరాజన్ అనే అతను. టి.యం. సంతానం ప్రొడక్షన్ చూసుకున్నాడు. రవివర్మ కెమెరామేన్, ఇతడు కూడా అవార్డు విన్నర్. డైలాగులు

కారైకుడి నారాయణన్. శ్రీకాంత్ హీరో, లక్ష్మి హీరోయిన్. తమిళంలో ఇప్పటి ఫేమస్ కమేడియన్, వై.జి.మహేంద్ర దీంట్లో విలన్ పాత్రధారి. ఇది అతని తొలి పరిచయం. కానీ మా వారే నిర్మాత. ఫిలిం ఫైనాన్స్ కార్పోరేషన్ నుంచి ఒకటిన్నర లక్ష అప్పు తీసుకున్నారు. ఇది లో బడ్జెట్ సినిమా. మొత్తం సినిమా బడ్జెట్టు రెండు లక్షలు.

షూటింగు చెయ్యడానికి లొకేషన్ చూడ్డానికని తమిళనాడులో వున్న హోసూర్‌కు వెళ్ళారు. తీరా అక్కడికి వెళితే హోసూరుకి 4,5 కిలోమీటర్ల దూరంలో తొరపల్లి గ్రామం వుందనీ, రాజాజీగారు అక్కడే పుట్టి కొంతకాలం పెరిగారు అని తెలిసింది. సరే, ఇంత దూరం వచ్చాం కదా అని తొరపల్లికి వెళ్ళి చూసారు. ఆ స్థలాన్ని, అక్కడ ఆయన పుట్టిన ఇల్లు, ఆ వాతావరణం ఒక పెద్ద చెట్టు అన్నీ చూసిన తరువాత చాలా ఆశ్చర్యం, ఆనందం కలిగింది. ఎందుకంటే రాజాజీగారు రాసిన కథలోలాగే వుంది. కానీ ఒక విషమ పరిస్థితి ఎదురైంది. ఆ హోసూరు, తొరపల్లి తమిళనాడుకి, కర్నాటకాకి బార్డర్‌లో వుంది. ఆ కాలంలో కర్నాటకలో షూటింగ్ చేస్తే ఏ భాషా పిక్చరు అయినా సరే కర్నాటకా గవర్నమెంటు 50 వేల రూపాయలు సబ్సిడీ ఇచ్చేది. కానీ రాజాజీగారి వూరు తమిళనాడులో కలిసిపోయింది. మరెలా? సబ్సిడీ రాదే! సబ్సిడి వస్తే మా వారికి సినిమా ఖర్చు కొంత తగ్గుతుంది. ఇలాంటి ఆర్ట్ సినిమా సహజ వాతావరణంలో తీస్తేనే బాగుంటుంది. ఏమి చేయాలో మా వారు ఆలోచిస్తున్నారు. ఇక ఏదైనా ఆలోచించి డిసైడ్ చేయడానికి మేమిద్దరమేగా? నన్నడిగారు ఏమి చేస్తే బాగుంటుందని, కానీ నాకు ఆ రోజుల్లో సినిమా పరిజ్ఞానం అంతలేదు. నాకు తోచింది నేను చెప్పాను. "ఇది కమర్షియల్ సినిమా కాదు. ఆర్ట్ పిక్చరు. సహజంగా వుండాలి. డబ్బంటారా, అప్పయినా చేయవచ్చు. ఎలాగైనా సంపాదించవచ్చు.. కానీ పేరు సంపాదించడం కష్టం. సహజంగా వుండాలంటే ఆయన వూళ్ళోనే షూటింగ్ జరపాలి. అప్పుడే నేటివిటీ వుంటుంది" అన్నాను. ఈ సలహాకి మా వారి ఆనందానికి అంతులేదు. అదే నిశ్చయించారు. నా మటుకు ఎంత విలువనిచ్చారో చూడండి. వారికి నెత్తి నుంచి ఒక బరువు దింపినట్లు ఫీలయ్యారు. సరే లొకేషన్ డిసైడ్ అయింది కానీ, డబ్బు విటమిన్లు రెడీ చేసుకోవాలిగా. యఫ్.యఫ్.సి వాళ్ళకి అప్లై చేసినా కూడా దానికి చేయవలసిన ప్రొసీజర్ అయి డబ్బు రావడానికి కొంతకాలం పట్టింది. 'నీతి - నిజాయితీ' ఫ్లాప్ అవ్వడం వలన, నిర్మాతలకి డబ్బు రానందున వాళ్ళని అప్రోచ్ కాలేదు మావారు. ఆయన ఉద్దేశ్యం ఈ తమిళ సినిమా తీసి దాంట్లో కొద్దో గొప్పో వచ్చిన పైకం నిర్మాతలకు ఇద్దామని. మొత్తం మకాం హోసూరులో పెట్టారు. అది ఒక పెద్ద ఇండిపెండెంట్ ఇల్లు. కొత్తగా కట్టారు. దాంట్లో ఐదు ఆరుగదులు వున్నాయి. ఒక ఆయా, పనివాడు అందరూ వున్నారు. అక్కడ్నుంచి తొరపల్లికి షూటింగుకి ప్రొద్దున్నే లేచి మధ్యాహ్నం భోజనాలు కూడా అక్కడే కానిచ్చి, సాయంత్రానికల్లా హోసూరు రావటం వాళ్ళ దినచర్య. మా రెండో అమ్మాయి సుధా ఎనిమిది పది నెలల పిల్ల. శకుంతల చిన్న క్లాసు వలన స్కూలుకి సెలవు పెట్టించి నేను, పిల్లలిద్దరము కూడా వెళ్ళాము హోసూరు, రోజూ పిల్లలిద్దరిని పిల్చుకుని షూటింగుకి వెళ్ళేదాన్ని. కానీ రోజూ వెళితే బోరు కదా, నాకైతే వంట పనిలేదు. చాలా కంఫర్టబుల్‌గా వుండేది. షూటింగ్ స్పాట్స్‌కి వెళితే కరణంగారి కుటుంబం, మునసబుగారి కుటుంబం మమ్మల్ని చాలా బాగా చూసుకునేవారు. పిల్లల్ని వాళ్ళ మంచం పడకల మీదే పడుకో పెట్టమనేవారు. కానీ నేను అలా చేయలేదు అనుకోండి. నాకు చాలా మొహమాటం వేసేది. షూటింగుకి వెళ్ళనప్పు పిల్లలితో నేను హోటల్‌కి వెళితే డబ్బులు తీసుకునేవారు కాదు. అందుకే హోటల్‌కు వెళ్ళడం మానేశాను. మెస్ నుంచే మాకు భోజనం వచ్చేది. అప్పటికి కొన్ని నెలల క్రితం నేను ఆంధ్రజ్యోతి పత్రికకి ఒక కథ రాసి దానికి "తప్పెవరిది" అని పేరు పెట్టాను. తరువాత దాన్ని పట్టించుకోలేదు. 'దిక్కెట్ర పార్వతి' షూటింగ్ సమయంలో హోసూర్‌కి పత్రికవాళ్ళు లెటర్ రాసి పంపుతూ 200రూపాయల చెక్ పంపించారు. దాన్ని పెట్టి నాకొక రేడియో (పోర్టబుల్) కొనిచ్చారు మావారు. దానిలోని పాటలు వింటూ వంట పని చేసుకునేదాన్ని.

ఒకరోజు నాకు తెలిసింది. ఎదురుగుండా సినిమా హాలుందని. మూడురోజులకొక సినిమా మారుతూ వుంటుంది. నాకు సినిమాకి వెళ్ళాలనిపించేది. కానీ తాళం పెట్టి వెళితే ఏ యాక్టర్లు ఏ సమయానికి మదరాసు నుంచి వస్తారో. మా వారికి చెపితే "అందరికోసరం

నువ్వెందుకాగాలి? తాళాలు ఆయాకిచ్చి వెళ్ళు. నీకు నమ్మకం లేకపోతే దాన్ని థియేటర్‌కు రమ్మని చెప్పు" అనేసరికి నాకు సంతోషం వేసి సినిమాకి వెళ్ళేదాన్ని. ఆయాని మంచితనం చేసుకోడానికి దానికి అప్పుడప్పుడు వక్కాకుకి డబ్బులు ఇచ్చేదాన్ని. పైగా దానికి కావలిస్తే అదే అడిగేది. ఇవ్వక తప్పుతుందా? డైరెక్టరు భార్యని కదా ఇవ్వకపోతే నామోషీకదా. నా మర్యాద నాకు.

అలాగే ఒకరోజు థియేటర్లో వుండగా ఆయా వచ్చి సంజీవరెడ్డిగారు వచ్చారని చెపితే, నేనే స్వయంగా వెళ్ళి, ఆయనకి తాళాలిచ్చి మరీ థియేటరుకి వచ్చేదాన్ని. ఎప్పుడైనా షూటింగ్ స్థలానికి వెళితే అక్కడ లైట్‌బాయ్స్, కెమెరా అసిస్టెంట్సు అందరూ మా పిల్లల్ని బాగా చూసుకునేవారు. మా పిల్లలు నిద్రపోతే, వాళ్ళ దగ్గరున్న కాస్ట్యూమ్స్ డిపార్టుమెంటులో వున్న బట్టలతో కప్పేవారు. షూటింగ్ అవగానే అసిస్టెంట్లు, బాయ్స్ "అమ్మా! మీరూ, పిల్లలు ముందు కార్లో ఎక్కి కూర్చోండి. డైరెక్టరుగారు మిమ్మల్ని మర్చిపోయి వెళ్ళిపోతారు" అనేవారు. ఆ టైములో మా శకుంతలకి సాధనా హెయిర్ కట్ వుండేది. బెల్ బాటమ్స్ ఫ్యాషన్. అందరూ దాన్ని "హలో, బెల్ బాట్స్" అనేవారు. ముఖ్యంగా స్టిల్ ఫోటోగ్రాఫర్ ఓ. యం. భద్రి బాగా చేరదీసేవాడు. దాన్ని "హలో! బెల్‌బాట్స్, కమ్ హియర్" అంటూ.

ఆ సినిమాకి సంగీతం కంపోజ్ చెయ్యడానికి వీణ చిట్టిబాబుగారిని బుక్ చేశారు మావారు. ఆయన తన వీణని ఎవరి చేతికీ యిచ్చేవారు కారు. తానే స్వయంగా వేరే రూములో పెట్టి గదికి తాళం పెట్టి తాళాలు నాకిచ్చి అవి ఎవరికీ ఇవ్వద్దని, ఎవర్నీ ఆ గదిలోకి వెళ్ళనివ్వకని చెప్పి మరీ వెళ్ళేవారు. ఆ సినిమాలో రెండు పాటలున్నాయి. అందులో ఒకటి రాజాజీగారే రాసిన పాట. ఆ రెండు పాటలూ వాణీజయరాంగారి చేత రికార్డింగులు చేయించారు. హిందీ సినిమా గుడ్డీలో "బోలేరే పప్పీ" పాటను పిక్చర్‌లో చూసి ఈమెని బుక్ చేసారు మావారు.

ఒకరోజు షూటింగ్ ముగించుకుని అక్కడే భోజనాలు చేసి హోసూరు ఇంటికి వచ్చారు. అందరూ ముందు హాలులో కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్నారు. నాకొక ఐడియా తట్టింది. ఆయాచేత టమేటా పళ్ళు, వుప్పు, మిరియాలు తెప్పించి, టమేటాలను ముక్కలు ముక్కలుగా చేసి వుప్పు, మిరియాలు దంచి పొడిచేసి ముక్కలమీద చల్లి వాళ్ళకివ్వాలి. మరి ప్లేట్లు లేవే. ఆయాని అడిగితే మట్టితో చేసే దొప్పలులా దొరుకుతాయని చెప్పింది. అవి తెప్పించి దాంట్లో టమేటా ముక్కలు పెట్టి వాళ్ళందరికీ ఇచ్చేదాన్ని. వాళ్ళందరూ చాలా సంతోషించారు. ముఖ్యంగా కెమెరామెన్ రవివర్మ ఈ దొప్పలలో టమేటా ముక్కలని పెట్టడం చాలా మెచ్చుకున్నారు. అది చూసి సంజీవరెడ్డిగారు చాలా ఇంప్రెస్ అయి ఈ ఐడియా బాగుందని డ్రైవర్ చేత బోలెడు టమేటాలు, మిరియాలపొడి, వుప్పు డబ్బాలు తెప్పించారు. ఇవేనా! మా పిల్లలు చిన్నవాళ్ళు కదా అని వాళ్ళకి బిస్కెట్లు, చాక్‌లెట్‌లు, బ్రెడ్‌లు, కేకులు, పండ్లు కొని యివి పిల్లలికివ్వండమ్మా అని నా చేతికిచ్చేవారు. అందరూ నిజంగా మమ్మల్ని ఎంత బాగా చూసుకునే వారో, లేకపోతే ఇల్లూ, వాకిలీ వదిలి నేనక్కడ వుండగలనా? అసిస్టెంట్సు మా శకుంతలని మాతో షూటింగ్‌కిరా! అమ్మతో యిక్కడుండి ఏం చేస్తావ్ అని పిలిచినా అది కొత్త వలన నాతోనే వుండేది. మా సుధ పెళ్ళికి లక్ష్మి వచ్చినపుడు నే చెప్పానావిడకి, 'దిక్కెట్ర పార్వతి' టైములో చిన్నపాపే, అదే యిది అని.

దిక్కెట్ర పార్వతి షూటింగు ఇరవైరెండురోజుల్లో ముగించుకుని అంతా మద్రాసుకి వచ్చేశారు. రీరికార్డింగు, డబ్బింగ్ మిగతావన్నీ పూర్తి చేసుకుని 1974లో రిలీజయింది. ఇది కూడా ఫైనాన్షియల్‌గా దెబ్బతింది. కానీ నేషనల్ అవార్డు వచ్చింది. 5,000రూపాయలు నగదు బహుమతి కూడా వచ్చింది. కానీ బాండ్ రూపంలో వచ్చింది. తెలుగు డైరెక్టరు తమిళ సినిమా తీసి నేషనల్ అవార్డు సంపాదించుకున్నారని పేరు వచ్చింది. కానీ యఫ్.యఫ్.సికి మావారు తీసుకున్న లోన్ ఇవ్వలేకపోయారు. అప్పుడు అలనాటి ముఖ్యమంత్రి యం.జి.రామచంద్రన్‌గారు. ఆయనని అప్రోచ్ అయి మా వారు రిక్వెస్ట్ చేస్తే, ఆయనర్థం చేసుకుని, సినిమా ఒక అర్థం పరమార్థం వున్న సబ్జెక్ట్ అని, ఎన్నో ఆశయాలు నిండి వున్న పిక్చరని మెచ్చుకున్నారు. ఎఫ్.యఫ్.సికి ఇయ్యవలసిన పైకం తమిళనాడు గవర్నమెంటు తీర్చేసి ఆ పిక్చర్ని కొనేసింది. కలలో కూడా వూహించని భాగ్యం మా వారికి దక్కింది. ఇపుడా సినిమా తమిళనాడు గవర్నమెంటు ఆధీనంలో వుంది. సినిమా చరిత్రలో ఒక రాష్ట్ర ప్రభుత్వం సినిమాను కొనడం ఇదే మొదటిసారి.

దిక్కుట పార్వతి సినిమాకి ప్రీమియర్ షో రాష్ట్ర గవర్నరుకి, సినిమా పరిశ్రమలో, రాజకీయ రంగంలోని ప్రముఖులకి, ప్రెస్ వాళ్ళకి వేసి చూపించారు. నవతా కృష్ణంరాజుగారు ఆయన పిక్చరు 'జమిందారుగారమ్మాయి'కి మావారిని బుక్ చేసారని చెప్పానుగా! ఆయన ప్రతి ప్రీవ్యూ షోకీ హాజరయ్యేవారు. ఒక ఆప్తునిలాగా సంతోషపడేవారు. "మీ ఆయన చాలా ఎత్తుకి ఎదిగిపోయేరమ్మా! పెద్ద డైరెక్టరయ్యారు" అంటూ పొంగిపోతూ నాతో చెప్పేవారు.

ఇదిలా వుండగా 'నీతి - నిజాయితీకి' డబ్బు రానందున శ్రీ ఫిలిమ్స్, లక్ష్మీ పిలిమ్స్, నవతా కృష్ణంరాజు గారి పిక్చరు మావారి డైరెక్షన్‌లో తీసుకోడానికి కొంచెం వెనకాడారు. కానీ కృష్ణంరాజుగారు మాత్రం వెనకాడక పట్టుపట్టి, డిస్ట్రిబ్యూటర్‌నన్నా మారుస్తాను కానీ డైరెక్టర్ని మార్చనని పట్టుదలతో అన్నపూర్ణా పిక్చర్స్‌ని ఒప్పించారు. ఇంకా కొంతమంది, వూళ్ళో ఆయన స్నేహితులు కూడ్ ఫ్లాప్ డైరెక్టర్ని పెట్టుకుంటున్నారేమిటి అని కూడా అడిగారు. కానీ 'నీతి - నిజాయితీ' పేరుకు తగ్గట్టుగా మావారి సిన్సియారిటీ వున్నంత కాలం ఎదురు తిరగదు. 'జమిందారుగారమ్మాయి'లో రంగనాథ్, శారద నటించారు. ఈ సినిమా వందరోజులు ఆడింది. సక్సెస్ అయింది. జి.కె.వెంకటేష్ గారి సంగీతం బాగుంది. 'జమిందారుగారమ్మాయి' సినిమా పరిచయంతో నవతా వాళ్ళ కుటుంబ సభ్యులు మాకు బాగా సన్నిహితులయ్యారు. ఈ సినిమాలో చాకలి వాళ్ళపాట రాజబాబు - గిరిజారాణి మీద చిత్రీకరణ. "మంగమ్మా నువ్వు వుతుకుతుంటే అందం" అని రాజబాబు పాడ్తాడు. దీని ట్యూన్ "హమ్‌తుమ్ ఏక్ కమెరేమె బంద్‌హొ" బాబీ పాట ట్యూన్. ఇది చాలా పెద్ద హిట్ అయింది. దీనికి చాకలి వాళ్ళంతా కేసు పెట్టారు, కానీ కోర్టు దాన్ని కొట్టిపారేసింది. ఈ సినిమా ప్రీవ్యూ చూసిన మావారి ముఖ్య స్నేహితుడు గణపతిరావు తిన్నగా కృష్ణంరాజు గారి వద్దకి వెళ్ళి "సార్! మా వాడిచేత ఇలాంటి పిక్చర్లే తీయించండి" అని వెళ్ళిపోయాడు.

'జమిందారుగారమ్మాయి' తర్వాత జాగర్లమూడి రాధాకృష్ణ మూర్తిగారొచ్చి మావారితో తనకొక సినిమా డైరెక్టు చెయ్యమని అడిగారు. అదే "ఒక దీపం వెలిగింది" రంగనాథ్, చంద్రకళ హీరో, హీరోయిన్లు. ఆ సినిమా కథ, మాటలు, పాటలు రికార్డింగులూ అన్నీ పూర్తి చేసుకుని షూటింగు కూడా ఒకటి రెండు షెడ్యూల్స్ జరిగింది. బందా సూర్యనారాయణరావుగారని ఒక పారిశ్రామికవేత్త. చాలాకాలం నుంచి మా వారి డైరెక్షన్లో సినిమా తియ్యాలని ఆయన కోరిక. కథ కోసరం వెతుకుతున్నారు. ఎవరో చెపితే తమిళంలో కమలహాసన్, సుమిత్ర నటించిన "మేల్‌నాటి మరుమగళ్" ("విదేశపు కోడలు" అని అర్థం). దానిని బందావారు, నవతావారు, మేము అందరం చూశాము. మావారికి, నవతా కృష్ణంరాజుగారికి నచ్చింది. కానీ బందా సూర్యనారాయణ గారికి నచ్చలేదు. వెంటనే దానిని కృష్ణంరాజుగారు తెలుగులోకి తియ్యడానికి రైట్స్ కొనేశారు. మావారికి అడ్వాన్సు కూడా ఇచ్చి బుక్ చేసేశారు. ఆ సమయంలోనే మాకు డైరెక్టర్స్ కాలనీ గృహప్రవేశం జరిగిపోయింది. ఆ సినిమాకి 'అమెరికా అమ్మాయి' అనే పేరు పెట్టారు. కొత్త యింటికి, పైగా స్వంత ఇంటికి వెళ్ళగానే కొత్త సినిమా వచ్చిందని మాకందరికీ చాలా సంతోషమైంది. 'ఒక దీపం వెలిగింది', 'అమెరికా అమ్మాయి' ఒకేసారి షూటింగులు జరిగాయి. అమెరికా అమ్మాయికి ఫారిన్ హీరోయిను. ఆమె చేత డ్యాన్సు షూటింగు నిమిత్తం చిదంబరం వెళ్ళి అక్కడ గుడిలో షూటింగు జరిపారు. ఈ సినిమా సూపర్ డూపర్ హిట్ అయింది. చిత్రీకరణలో, పాటల్లో, సినిమా యాక్షన్‌లో, ఒరిజినల్ తమిళ సినిమాకి, తెలుగులో మావారు తీసిన సినిమాకి సంబంధమే లేదు. కథ థీమ్ మాత్రం బేసిక్‌గా తీసుకున్నారు. దీనికి గొల్లపూడి మారుతీరావుగారు స్క్రిప్టు రాశారు.

అమెరికా అమ్మాయి సినిమాకి సంగీతం జి.కె.వెంకటేష్. కెమెరా బాలు మహేంద్ర. శ్రీధర్, అమెరికా పిల్ల, రంగనాథ్, దీప. దానికి జి.కె వెంకటేష్‌గారు ఒక పాటకి ట్యూన్ కట్టారు. సాధారణంగా రికార్డింగులు అవగానే ఆ పాటలన్నీ ఇంటికి వచ్చి నాకు వినిపించేవారు మావారు. అలాగే ఒక పాట విన్నాను. "ఒక వేణువు వినిపించెను అనురాగ దీపిక". ఈ పాటని జి. ఆనంద్ చేత పాడించారు. ఇదే అతని తొలి పరిచయం. ఈపాట విని "నేను వెంకటేష్ గారికి ఫోన్ చెయ్యనా?" అని మా వారినడిగాను. నన్ను జి.కె "వదినగారు" అనేవారు. వెంటనే ఆయనకి ఫోన్ చేసి "మీరు ట్యూన్ చేసిన ఆ పాట చాలా బాగుందండీ. చాలా మెలోడియస్‌గా వుందండి. ఆపాటని కవి

గోపిగారు ఎలా సహజంగా రాసారో దానికి తగ్గట్టు స్వరపరిచారు చాలా సంతోషంగా వుందండీ" అన్నాను. దానికి వెంకటేష్‌గారేమన్నారో తెలుసా! "వదినగారూ మీకు సంగీత జ్ఞానం వుంది కనుక నచ్చింది. కానీ కొంతమంది పాట స్లోగా వుంది, ఇలా వుంది, అలా వుంది అని కామెంట్ చెయ్యవచ్చు" అన్నారు.

రెండు రోజులు తర్వాత నవతా కృష్ణంరాజుగారబ్బాయి అచ్యుత రామరాజు, అందరూ అచ్చిబాబు అంటారు. ఇప్పుడు ఆయన పాడుతాతీయగా ప్రొడక్షన్‌లో పనిచేస్తున్నారు. ఆయన నాకు ఫోను చేసి "అమ్మా! ఇవాళ ఒక వేణువు పాట పిక్చరైజేషన్ వుంది డైరెక్టర్ గారితో మీరూ వస్తారా? ఆ పాట మీరు ఇష్టపడ్డారట కదా" అన్నారు. వెంటనే అచ్చిబాబు ఫోన్ చేశారని, నేనూ వస్తానని మావారితో అన్నాను. మరి నేవెళ్ళకుండా వుంటానా!

నిజంగా ఆ పాట పిక్చరైజేషన్ ఎలా వుందంటే. మా వారి స్థానంలో మరే డైరెక్టరు వున్నా ఇలాగే వర్ణించేదాన్ని. పిక్చర్లో శ్రీధర్ సితార్ వాయిస్తూ పాడుతూ వుంటాడు. లోపల్నించి బెడ్‌రూములో దుప్పట్లు సవరిస్తూ, దిళ్ళు సవరిస్తూ, అమెరికా అమ్మాయి అచ్చు తెలుగింటి ఆడబడచుగా చీరకట్టుకుని, వదులుగా జడవేసుకుని, ఒక పూలపళ్ళెం పట్టుకుని, భర్త పక్కన కూర్చుని మల్లెపూలదండ కట్టుకుంటూ తరువాత పూలమాలని జడలో తురుముకుంటూ, ప్రేమతో భర్తనానుకుని పాట తన్మయంతో వింటూ కూర్చుంటుంది. ఇలాంటి విషయం సినిమా చూసిన వాళ్ళకి అర్ధం అవుతుంది.

తరువాత అమెరికా అమ్మాయి "పాడనా తెనుగు పాట" దేవులపల్లి కృష్ణశాస్త్రిగారు రాసినది, పాడ్తుంటే ఎదురుగా ప్రేక్షకులలో ముందు వరుసలో కూర్చున్న శ్రీధర్, నిజ జీవితంలో ఒక భార్య పాటపాడితే భర్త ఎలా తన్మయిస్తాడో అలాంటి ఎక్స్‌ప్రెషన్ ఇచ్చారు. అదింకా నాకు కళ్ళకు కట్టినట్లుంటుది. దర్శక, నిర్మాతలు ఆ సినిమాని అలా మలిచారు. ఆ అమెరికా అమ్మాయి చేత అలా నేచురల్‌గా చేయించారు. ఆ అమ్మాయి కూడా బాగా సహకరించి వుండాలి. నిర్మాతల సహకారం లేనిదే ఏ దర్శకులైనా తాననుకున్నది ఏమీ చెయ్యలేడు. మా వారి తత్వం కాంప్రొమైజ్ అయ్యే మనిషి కాదు. కానీ పరిస్థితులను బట్టి అప్పుడప్పుడు కొంచెం కాంప్రమైజ్ అయినందువలన కొన్ని సినిమాలు కమర్షియల్‌గా రాణించలేదు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments